

 Slovensko ljudsko
Gledališče Celje

Sezona 2011/12

Martin McDonagh

OBDLANJENJE V SPOKANU

PREMIERA 14. marca 2012

Andrej Murenc, Bojan Umek, Minca Lorenci

Martin McDonagh

ODERPODODROM

OBDLANJENJE V SPOKANU

(A Behanding in Spokane)

Črna komedija
Prva slovenska uprizoritev

Prevajalec **Jakob Jaša Kenda**

Režiser in glasbeni opremljevalec **Matjaž Latin**

Dramaturginja **Tatjana Doma**

Scenograf **Branko Hojnik**

Kostumografinja **Maja Ballund**

Lektor **Simon Šerbinek**

Zasnova in izdelava umetniških rekvizitov **Gregor Lorenci**

IGRALCI

Carmichael **Bojan Umek**

Mervyn **Tarek Rashid**

Merilyn **Minca Lorenci**

Toby **Andrej Murenc**

Vodja predstave **Anže Čater** • Šepetalka **Simona Krošl** • Lučni mojster **Dušan Žnidar** • Tonski mojster **Drago Radaković** • Rekviziter **Emil Panič** • Dežurni tehnike **Sandi Abraham** • Šivilji **Marija Žibret, Ivica Vodovnik** • Frizerki **Maja Zavec Bekirov, Marjana Sumrak** • Garderoberke **Melita Trojar, Mojca Panič, Zdenka Anderlič** • Odrski mojster **Gregor Prah** • Tehnični vodja **Miran Pilko** • Upravnica mag. **Tina Kosi**

Tatjana Doma

Gledališče napeto kot film in nasilno kot življenje

Biografija Martina McDonagha se zdi kot napet film, njegova življenjska zgodba kot filmska zgodba o uspehu, njegove drame pa se berejo kot neverjetno krute napete zgodbe, ki nas silijo k smehu takrat, ko se ne bi smeli smejati. Saj se množici trupel, odsekanim telesnim okončinam, junakom, ki si z lahkoto prislužijo oznake, kot so "norec", "psihopat" ali "sociopat", verbalnemu in fizičnemu nasilju, medsebojni nestrpnosti ne moremo smejati, ne? Svet, v katerem živimo, je krut, pokvarjen, neprijazen, ljudje pa so pogosto okrutni nasilneži v podobah povprečnih državljanov.

Angleško-irski dramatik, scenarist in filmar Martin McDonagh se je s svojimi črnimi komedijami zapisal med najpomembnejše sodobne irske dramatike. Pri šestnajstih je obesil šolo na klin in se prepustil čarom televizije in filma. Pod vplivom filmskih velikanov, kot so Orson Wells, Martin Scorsese, Quentin Tarantino, John Woo, Sam Peckinpah, Terence Malick in David Lynch, je začel pisati scenarije in radijske igre, ki so jih uredniki vztrajno zavračali; na radiu BBC so mu zavrnilo vseh 22 radijskih iger, dokler mu avstralski radijski postaji nista dveh odkupili in ju predvajali. Ostala mu je dramatika in že prva uprizorjena igra, ki jo je napisal pri štiriindvajsetih v komaj osmih dneh, mu je prinesla uspeh. Leta 1996 uprizorjena *Lepotna kraljica Leenana* (*The Beauty Queen of Leenane*), v kateri črni humor spretno prepleta z melodramsko srhljivimi obrati, je prejela številne nagrade, med katerimi je potrebno izpostaviti nagrado Georgea Devina za najobetavnejšega dramatika in nagrado časopisa *Evening Standard* za najobetavnejšega novinca. Že v naslednjem letu, to je leta 1997, so v Londonu v isti sezoni igrali štiri njegove igre: "leenansko trilogijo", ki jo poleg omenjene *Lepotne kraljice* sestavljata še *Lobanja v Connemari* (*The Skull in Connemara*) in *Samotni zahod* (*The Lonesome West*), ter *Kripla z Inishmaana* (*The Cripple of Inishmaan*), prvo igro njegove druge, "aranske trilogije", v katero sodita še *Poročnik z Inishmora* (*The Lieutenant of Inishmore*) in neobjavljene *The Banshees of Inisher*.

McDonagh je bil v tisti sezoni poleg Shakespeara edini dramatik s štirimi igrami, ki so jih istočasno igrali na londonskem West Endu. *Kripl z Inishmaana* je bil spomladi 1998 premierno uprizorjen na Broadwayju, ko so tam še vedno igrali *Lepotno kraljico Leenana*, kar je velika redkost za sodobnega avtorja, predvsem pa novinca, ki je zaslovel dobesedno čez noč. Leta 2000 je bil razglašen za največkrat igranega dramatika poleg Shakespeara v ZDA.

Martin McDonagh si je že s prvo dramo izbral okolje, kamor postavlja dogajanje večine svojih dram. Njegove igre se dogajajo v sedanosti, v pozabljenih in od boga zapuščenih krajih severozahodne Irske. Dežela ga ni pritegnila samo zaradi svojih posebnosti, ampak se je skozi dramska dela vrnil k svojim družinskim koreninam. Izjemi sta le drama *Blazinec (The Pillowman)*, 2003), ki se dogaja v nedefinirani temačni, verjetno vzhodnoevropski državi s totalitarnim režimom, in črna komedija *Obdlanjenje v Spokanu (A Behanding in Spokane)*, 2010), ki se dogaja v hotelski sobi nekje v Ameriki.

Eden ključnih razlogov za silovit uspeh Martina McDonagha je pripovedovanje vznemirljivo srhljivih zgodb. Pomembno vlogo pri tem ima njegovo navdušenje nad filmom. Po njegovem mnenju je gledališče najmanj zanimiva umetniška forma, v gledališču bi moralo biti več fikcije. Zanima ga gledališče, ki naj bo po svoji moči primerljivo s filmom, po svojem učinku pa tudi z rockovskim koncertom. Postopki filmskih scenarijev so mu služili za zgled pri oblikovanju napetega dogajanja z

nepričakovanimi preobrti, prežetega z vzdušjem temačnosti, v katerem najglasneje spregovori nasilje, čeprav njegovi nasilneži ponavadi niso enoplastni negativci. McDonagha namreč zanimajo šibke točke njegovih negativcev. Privlačijo ga posebneži. Njihovi odkloni od predpostavljene povprečja so lahko opazni že pri vsakdanjem vedenju ali pa so prikriti in se kažejo kot drobne bizarnosti ali čustveni izbruhi. Njegovi liki se ne vedejo kot odrasli, ampak kot otroci, ki so preveč zrasli.

Ekstremna krutost in nasilje sta stalnici v McDonaghovih črnih komedijah. Nasilje pogosto nima pravega vzroka, je način, kako lahko njegovi dramski liki sploh obstajajo. Vsakdanje življenje je kruto in v svetu, kjer je vedno manj upanja, so osebe prisiljene zateči se k nasilju. V nasilno naravnana dejanja so vedno vključeni elementi burlesknega, šokantno je tesno prepleteno z ironično smešnim.

McDonagh piše črne komedije s primesmi melodrame, v katerih mojstrsko prepleta tragično in komično, kar je v njegovih dramah neločljivo – ni tragičnega brez komičnega in ne komičnega brez tragičnega. V njegovi dramatiklji humor izhaja iz oseb in iz prikaza njihovih karakternih posebnosti, ki jih slika natančno in z izjemnim posluhom za njihovo specifično izražanje; temačno atmosfero pa ustvarja razpad njihovih večinoma konfliktnih medsebojnih odnosov.

McDonaghova starša, oče gradbeni delavec in mati snažilka in občasna hišna

pomočnica, sta Irsko zapustila v iskanju boljšega zaslužka in lažjega življenja. Spoznala in poročila sta se v Londonu v šestdesetih letih prejšnjega stoletja. Martin McDonagh se je rodil leta 1970 in odraščal v Londonu. V Angliji je družina živel med irskimi priseljenci, tesno obkrožena z irsko kulturo in običaji. Martin in njegov dve leti in pol starejši brat John Michael sta bila že v otroštvu zelo povezana. Obiskovala sta katoliške šole, kjer so poučevali večinoma irski duhovniki, učenci pa so bili predvsem irskega porekla. Vero je Martin zavrgel pri dvanajstih, ko je začel z bratom poslušati punk rock plošče, predvsem Clashes, Sex Pistols in Nirvano. Od Clashov se je navzel skeptičnosti do avtoritete, od irsko-londonske skupine The Pogues, ki je združevala surovo agresijo Sex Pistolsov in lirično pripovedništvo tradicionalnih irskih balad, pa se je naučil, da mu ni treba zavreči svoje irske dediščine, ampak jo lahko s pridom uporabi.

Njun oče je prihajal iz ribiške vasi Connemara, na zahodni irski obali. Skalnata, od vetra spihana pokrajina je kasneje postala prizorišče Martinovih dram. Vsako poletje sta z bratom šest tednov preživela pri očetovih sorodnikih in tako prihajala v stik z galščino in irskim ljudskim izročilom.

V najstniških letih je Martin McDonagh oboževal filme Ala Pacina, ki so jih predvajali po televiziji. Občudoval ga je v *Botru* in v *Pasjem popoldnevu*. Leta 1984, ko je bil star 14 let, je s priložnostnimi deli zaslužil dovolj denarja, da si je kupil

vstopnico za gledališče in videl igralca v živo na londonskem odru; ogledal si je Mametovega *Ameriškega bizona* s Pacinom v glavni vlogi.

Martinov brat je obesil šolo na klin, ko je bil star sedemnajst let, in oznanil, da želi postati pisatelj. Živel je od podpore. Pri šestnajstih je Martin storil isto in oba brata sta živel od socialne podpore. *Nisem vedel, kaj si želim početi. Nisem se želel izsolati za določen poklic. Sploh si nisem želel delati. Nisem hotel imeti šefa*, je za *New Yorker* o tistem obdobju svojega življenja povedal Martin. Večino časa v naslednjih desetih letih je Martin igral biljard, gledal televizijo in bral knjige, ki jih je domov prinašal John Michael. Najraje je imel Vladimirja Nabokova in Jorgea Luisa Borgesa.

V tistem času je Martin Johnu povedal zgodbo, ki je temeljila na stari ljudski zgodbi. Johnu je bila všeč, zato jo je Martin zapisal. Od takrat je pisal groteskne zgodbe, ki so se ponavadi navezovale na ljudske zgodbe; nabralo naj bi se jih kakšnih 150. Svoje zgodbe je kasneje pošiljal filmskim družbam in upal, da bi po kateri posneli kratki film.

Po letu in pol, ko je nehal dobivati socialno podporo, si je našel delo v supermarketu, kjer je polnil police. Takoj ko je izpolnil pogoje za dodelitev socialne podpore, je delo pustil. Končno si je našel občasno delo kot administrativni pomočnik na britanskem Oddelku za trgovino in industrijo.

Leta 1992, ko je bil star dvainvajset let, sta se starša po očetovi upokojitvi vrnila

na Irsko, brata pa sta ostala v hiši staršev v Londonu. Kupila sta video in gledala filme (npr. *Taksist*, *Ulice zla*, *Dobri fantje*). Nekritično sta gledala televizijo od soap oper do BBC-jevih produkcij Pinterjevih iger (*Zabava za rojstni dan*, *Strežni jašek*).

Leta 1994 je John dobil štipendijo za študij scenaristike na University of Southern California in se preselil v Los Angeles. Martin je ostal sam v Londonu, pustil službo, se zaprl v hišo in začel pisati. Pisal je vsak dan, redko je šel iz hiše in skoraj z nikomer ni govoril. Dopoldan je pisal, popoldan pa na televiziji gledal avstralske soap opere, pri katerih se je učil tehnike pisanja – kako like elegantno vpeljati v prizor in jih iz prizora umakniti, posredovanja pomembnih informacij v navidezno nepomembnih prizorih in prikrievanja informacij tako, da jih poseduješ gledalcem med komičnim ali zelo nasilnim prizorom, ko je njihova pozornost zmanjšana.

V devetih mesecih je napisal večino svojega dramskega opusa. Pri štiriindvajsetih je zasnoval sedem iger – obe trilogiji in dramo *Blazinec*. Končane igre je začel pošiljati gledališčem, ki so ga vztrajno zavračala. Spomladi 1995 je Garry Hynes, ravnateljica gledališča Druid Theatre v Galwayju na zahodu Irske, prebrala *Lobanjo v Connemari*, ki jo je popolnoma očarala in spravila v smeh. Takoj je poklicala McDonagha, naj ji pošlje še druge igre. Poslal ji je še ostali dve igri "leenanske trilogije", ona pa je takoj kupila pravice za uprizoritev vseh treh.

Lepotna kraljica Leenana je bila krstno uprizorjena februarja 1996, samo mesec kasneje v Royal Court Theatreu v Londonu, dve leti kasneje z velikim uspehom še na Broadwayju in bila nominirana za nagrado Tony.

Devet mesecev po krstni uprizoritvi je jeseni 1996 McDonagh prejel nagrado London Evening Standard Theatre Award za najbolj obetavnega dramatika. Pred podelitvijo se je zaradi živčnosti z bratom napil in na podelitvi s kletvicami obkladal Seana Conneryja. Že naslednje leto (1997) so v Londonu istočasno igrali štiri njegove igre. Po letih življenja v anonimnosti in koriščenja ugodnosti za brezposelne je McDonagh postal nova literarna zvezda na britanskem otočju.

Ker v poznih devetdesetih dvajsetega stoletja gledališča, ki so uprizorila njegove igre (Druid Theatre, Royal Court in National Theatre), zaradi natančnih opisov mučenja, umora in razkosavanja niso hotela uprizoriti *Poročnika z Inishmora*, je McDonagh izjavil, da ne bo napisal nove igre, dokler *Poročnik* v Angliji ne bo uprizorjen. Krstno je bila drama uprizorjena maja 2001, doživela je uspeh pri kritikih in pri gledalcih. Potem se je lotil osnutka drame *Blazinec* iz leta 1994 in ga v dveh tednih in pol predelal in dokončal. *Blazinec* je bil krstno uprizorjen v National Theatreu v Londonu novembra 2003. McDonagh je naslednje leto zanj prejel najprestižnejšo nagrado britanskega gledališča Laurence Olivier Award. V New Yorku je *Blazinec* prejel šest nominacij za nagrado Tony. Tam

Bojan Urnek, Minca Lorenci

Andrej Murenc, Minca Lorenci

so uprizorili tudi vsa njegova dela, razen neobjavljenih *The Banshees of Inisher*.

McDonagh je v tistem času izjavil, da ne bo več pisal za gledališče, ki ga v resnici nikoli ni maral, ker se ne želi ponavljati. Pogosto je poudarjal, da se mu zdi gledališče najmanj zanimivo od vseh umetniških zvrsti in da raje doma gleda dobro TV-igro ali serijo, kot pa da bi šel v gledališče.

Moja prva ljubezen je bil vedno film. Zato sem poskušal v svoje igre vpeljati nekaj filmskih postopkov. Neke vrste hitrost. Rad imam kratke, ostre zaplete in prizore. In rad pripovedujem zgodbe, ki so se v gledališču v zadnjih dvajsetih ali tridesetih letih izgubile, v filmu pa nikoli. Njegova idola nista Čehov in Shakespeare, ampak so to Martin Scorsese, Quentin Tarantino, David Mamet in Harold Pinter, ki so ga očarali s stiliziranim, grobim jezikom in veliko nasilja, tako psihičnega kot fizičnega, v njihovih delih.

Po velikem uspehu, ki ga je dosegel kot dramatik, se je posvetil svoji veliki ljubezni – filmu in začel pisati filmske scenarije. Leta 2004 je režiral svoj prvi film, sedemindvajsetminutni film *Six Shooter*, za katerega je leta 2006 prejel oskarja za najboljši kratki film. Leta 2008 je na filmska platna prišel njegov prvi celovečerni film *In Bruges*; zanj je napisal tudi scenarij, ki je prejel nominacijo za oskarja za izvorni scenarij.

H gledališču se je vrnil leta 2009, ko je naznanil, da bo njegova naslednja igra uprizorjena v New Yorku leta 2010. Črna

komedija *Obdlanjenje v Spokanu* (*A Behanding in Spokane*) je njegovo prvo besedilo, ki se dogaja v Ameriki, in prvo, ki je svojo krstno uprizoritev doživelo v New Yorku. Črna komedija je bila krstno uprizorjena v Schoenfeld Theatreu na Broadwayu 15. februarja 2010, v glavni vlogi je nastopil Christopher Walken, ki je bil za vlogo Carmichaela nominiran za nagrado Tony.

Črna komedija *Obdlanjenje v Spokanu* je politično nekorekten triler o rasističnem psihotiku, ki v ameriški hotelski sobi nekje bogu za hrbtno grozi dvema malima dilerjema, da ju bo ubil, če mu ne prineseta njegove odsekane dlani.

Ko je McDonagh začel pisati *Obdlanjenje*, je želel obuditi svoj nekdanji izvir pisateljskega navdih, kar mu nikakor ni uspelo, saj ni bil več neznani avtor, temveč slaven in uveljavljen avtor, ki naj bi se dokazal z vsakim novim delom. Zato se je odločil, da bo napisal šund dramo. Začel je s prizorom, ko moški ustrelj v omaro, od koder se zasliši zvoke borbe. Temu so sledile preizkušene McDonaghove prvine: leteče okončine, nepričakovano občutljivi morilci v hitri in nenavadni zgodbi. Ko je končal osnutek *Obdlanjenja*, se je odločil, da se bo še naprej zabaval in v enakem slogu igro dokončal.

Osrednji dogodek v drami je obdlanjenje, ki se je zgodilo pred mnogimi leti. Carmichael trdi, da mu je šest objestnih neznancev, ko je bil star sedemnajst let, roko tiščalo na tir, tako da mu jo je v zapestju odsekal vlak, z odsekano dlanjo pa so mu pomahali

v slovo. Takrat se je odločil, da bo svoje življenje posvetil dvema stvarima: našel bo svojo odsekano dlan in se neznanecem maščeval, da so mu jo brez razloga odsekali. Šest rovtarjev je z življenjem plačalo za svoje huliganstvo, roke pa mu ni uspelo najti. Carmichael že vse svoje odraslo življenje, že sedemindvajset let, išče svojo roko, srečuje se z največjimi izmečki družbe in prekupčevalci trupel, čeprav dobro ve, da išče nekaj, kar mu, tudi če bi našel, ne bi prav nič koristilo. Skozi življenje ga žene dvoje: maščevanje in želja, da bi našel odsekano dlan. Maščevanje mu gre zelo dobro od rok, saj so tisti, ki so povzročili njegovo trpljenje in vsi njim podobni, mrtvi. Roke pa mu nikakor ne uspe najti. Seveda pa njegovi zgodbi ne moremo popolnoma verjeti; zazdi se, da obstaja tudi možnost, da si je dlan odsekal kar sam in ima tako izgovor ter opravičilo za svoje nasilno početje.

V zaniknem hotelu se srečajo Carmichael, mala dilerja Marilyn in Toby, ki trdita, da imata njegovo dlan, in čudaški receptor Mervyn, ki ima rad opice. V drami nastopajo različni negativci: sociopatsko psihotični, ki se požvižgajo na posledice svojih dejanj, ki ne občutijo ne sočutja ne usmiljenja, ki svoja nasilna dejanja doživljajo le kot odgovor na dejanja drugih; neumni, ki nimajo niti toliko zdrave pameti, da bi si rešili življenje, ter predrzni in zviti; nihče od njih nima opravičila za svoja dejanja in vsi imajo svoje šibke točke. Prav vsi so egoisti, ki skrbijo zgolj za lastne koristi, požvižgajo se na družinske, prijateljske ali ljubezenske vezi.

To je pri McDonaghu normalno stanje sveta in večino komičnega v *Obdlanjenju v Spokanu* izvira iz absurdnega trka teh skoraj arhetipskih človeških lastnosti. Prvi jezik črne komedije je nasilje, tako tisto na odru, kot tisto, o katerem govorijo. Veliko je sovražnega govora, do vseh, ki so na kakršenkoli način drugačni. V originalni verziji *Obdlanjenja* se neprestano pojavlja beseda "nigger", ki pa bi lahko bila tudi "peder, čefur, cigan, trenerkar"; dejstvo je, da je atmosfera prežeta z rasizmom in sovraštvom do vseh in vsega na tem svetu.

Tako kot smo v resnici nestrpni in netolerantni tudi navadni, povprečni državljani, kar kolikor toliko uspešno skrivamo za podobo kultiviranih liberalcev, čeprav si v resnici za soseda ne želimo ne cigana, ne čefurja, ne črnca, ne invalida, kaj šele gejevskega ali lezbičnega para, bog ne daj, z otroki enega od njih ali še huje s posvojenimi.

Dogajanje nas potegne v nasilni vrtljak sovraštva, maščevanja, obupa in upanja, v preplet resnice in laži. McDonagh nas spet očara z briljantnimi dialogi, ki so preplet ostrega, politično nekorektnega, vulgarnega in črnega humorja. Odsekane okončine, občutljivi nasilnež, prestrašena dilerja, priklenjena na radiator, kovček z gnusno, smrdljivo vsebino, ljubitelj opic, nevarni filozofsko razpoloženi receptor in še več v brutalno smešnem trilerju.

GOSTUJOČA PREDSTAVA V ABONMAJU SLG CELJE

SNG Drama Ljubljana

Ernst Lubitsch

KO SEM BIL MRTEV

(Als ich tot war)

Burleska

Prva slovenska uprizoritev

Režiser in scenograf **Diego de Brea**

Kostumografinja **Bjanka Adžić Ursulov**

Avtor glasbe **Jože Šalej**

Oblikovalec luči **Milan Podlogar**

IGRALCI

Soprog **Alojz Svete**

Soproga, Služkinja **Janez Škof**

Tašča **Jernej Šugman**

Snubec, Šahist **Boris Mihalj**

Pianist **Jože Šalej/Davor Herzeg**

Premiera 11. marca 2010

Predstava traja 1 uro in 15 minut in nima odmora.

Na sporedu v SLG Celje **aprila 2012**

Foto Peter Uhan

Odkritje Lubitscheve burleske *Ko sem bil mrtev* je bil velik dosežek na novo ustanovljene Slovenske kinoteke, s katerim je svoj profesionalni ugled utrdila tudi pred mednarodno filmsko javnostjo. Gre za enega prvih filmov slovitega nemškega režiserja Ernsta Lubitscha, ki je veljal za izgubljenega.

Ko sem bil mrtev je zasnovan na motivu moža, ki napove svojo smrt, potem pa izgine in se ponovno pojavi z lažno identiteto. V burleskni izpeljavi se zgodba seveda zasuče drugače kot v Pirandellovem slovitem romanu *Rajniki Matija Pascal*. Lubitschev junak je lahkoživ bonvivan, ki se ob večerih rad izmuzne od doma in predaja veselju s šahiranjem v radoživi moški družbi. Bolj kot ženo to moti njegovo taščo, ki mu lepega dne (pravzaprav sredi noči) zaklene vrata, nesrečni mož pa mora prespati na neudobnem stopnišču. Naslednjega dne napove samomor in izgine. Namesto v smrt se odpravi v svobodo samskega življenja. Domnevna vdova žaluje, mož pa se tudi kmalu naveliča postopanja. V svoj nekdanji dom in k ženi, ki jo vendar ljubi, se vrne v vlogi služabnika. A tašča že išče novega ženina za užaloščeno hčer. In ji ga tudi privede na dom. Kaj vse bo napletel lažni služabnik, da bo osmešil snubca, ponovno osvojil ženo in se končno tudi znebil tečne tašče!

Žlahtna komedija po izboru strokovne žirije na Dnevih komedije 2011

Diego de Brea, žlahtni režiser po izboru strokovne žirije na Dnevih komedije 2011

Sponzorji in partnerji SLG Celje v sezoni 2011/12

SPONZORJI SLG CELJE

VEČER

glavni medijski pokrovitelj

PARTNERJI SLG CELJE

Z vašo pomočjo smo še uspešnejši.
Hvala!

Martin McDonagh A BEHANDING IN SPOKANE

ODERPODODROM

Black Comedy
First Slovene Production

Translator **Jakob Jaša Kenda**

Director and Music Designer **Matjaž Latin**

Dramaturg **Tatjana Doma**

Set Designer **Branko Hojnik**

Costume Designer **Maja Ballund**

Language Consultant **Simon Šerbinek**

Props were designed and made by **Gregor Lorenci**

CAST

Carmichael **Bojan Umek**

Mervyn **Tarek Rashid**

Marilyn **Minca Lorenci**

Toby **Andrej Murenc**

OPENING 14 March 2012

Martin McDonagh (1970), playwright, screenwriter and filmmaker, is considered due to his black comedies one of the most important living Irish playwrights. At the age of 16 he dropped out of school and succumbed to the irresistible lure of television and cinema. Influenced by great filmmakers such as Orson Wells, Martin Scorsese, Quentin Tarantino, Terence Malick, and David Lynch he began writing screenplays and radio plays. As they were invariably turned down, he devoted himself to writing for the stage. His first produced play, *The Beauty Queen of Leenane* (1996) which he wrote at the age of 24 in eight days, brought him immediate success and won the Critics' Circle Theatre Award in 1996. Only a year later four of his plays played in London at the same time. During that theatre season McDonagh was the only dramatist besides Shakespeare to have four works professionally produced in London West End.

His success is mainly due to his great ability to tell intriguing stories. His love of film should not be underestimated either. In his view, there should be more fiction in theatre; he is passionately interested in theatre that should be on par with cinema in its power to capture our attention, and as effective as a rock concert. He makes good use of screenplay writing techniques when creating captivating plots with unexpected turns suffused in dark atmosphere in which violence speaks volumes.

A Behanding in Spokane, a black comedy, is McDonagh's first foray into an American setting. It opened on Broadway, at the Gerald Schoenfeld Theatre on 15 February 2010 with Christopher Walken starring in the role of Carmichael.

A seedy American motel in the middle-of-nowhere is a meeting place of the sinister Carmichael with two petty crooks, Marilyn and Toby (who want to sell him his long lost severed hand) and a freakish hotel clerk Mervyn. In the tiny motel room wacky life secrets of these four tough characters, who do, however, all have their soft spots, are gradually revealed.

When Carmichael was 17 he lost his left hand to a gang of cruel hillbillies in a railroad yard who held it down on tracks in the way of an oncoming train. The one-handed fellow has been attempting to locate his missing appendage for the whole of his adult life. Adding insult to injury, the bullies waved Carmichael goodbye – flapping his hand in farewell as they ran off down the road. And so Carmichael has spent years on a singular mission that won't stop until he regains that which was so brutally (and literally) ripped from him, and which is, however, of no use to him anymore.

The audience is swept away on this rollercoaster of hatred, revenge, despair and hope, manifold twists of truth and lies. McDonagh proves it again that he is a master of brilliant dialogue filled with acerbic, politically incorrect, vulgar and black humor. Severed limbs, soft bullies, intimidated drug dealers, chained to a radiator, a suitcase with its repulsive contents, a monkey lover, a dangerously philosophical hotel clerk, and so much more awaits you in this brutally funny thriller.

